

Чарівні казки

Про жениха-жабуна

Було таке село, що у ньому було мало води. Серед села був лише один колодязь. Той колодязь дуже шанували, на свята файно закосичували дашок над ним.

Раз у тому селі була свадьба. А то — як свято. Ніхто не робить, всі гостяться, танцюють, співають. А колодязь забули закосичити. І водяник, що сидів у колодязі, розсердився на людей.

А ще у тому селі було двоє сусідських діточок — хлопчик і дівчинка, які дуже любилися.

Старшина на свадьбі — то діти мали принести воду. І хлопчик з дівчинкою пішли до колодязя.

Нахилився хлопчик з відром — а його вхопило і затигло у колодязь.

Дівчинка ревучи побігла за людьми. Прийшли, вичеряли воду, але тіла хлопчика там не знайшли.

Лише величезна жаба сиділа там. Не хотіли дівчині вірувати, що хлопчик упав у колодязь.

Айбо води із того колодязя більше не могли зачерити. Опустять на ланцкові відро, наберуть повне води, та коли почнуть тягнути вверх, відро перевертається і виливається. Лише коли та дівчина набирала воду, відро не переверталось.

І мусила вона черяти воду для людей, їй за те платили гроші. І вона все була коло колодязя, все виділа жабу, яка росла і росла там.

Раз чує дівчина — хтось у колодязі співає. А то уже пройшло три роки, як утопився хлопчик.

Подивилася дівчина, уже відданиця, у колодязь, а то жаба співає:

Теро-теро-теро-рія, Чи будеш ти моя мила?

А то була не жаба, а жабун. Дівчина спудилася, побігла геть від колодязя. Прийшла з людьми. А то у колодязі так файно співає:

Теро-теро-теро-рія, Чи будеш ти моя мила?

Що робити? Убити жабуна? Боятися люди. Та й за що, коли так файно співає. А тут уже посходилися жони з відрами по воду. Почала дівчина черяти води, айбо і їй почав хтось відро перевертати. І вона не може зачерити води. То жабун там так робив. І співав:

Теро-теро-теро-рія, Чи будеш ти моя мила?

А люди просять:

— Та кажи, що будеш. Бо що будемо без води робити? А вода — то все. Я видів, як люди бідують у тих краях, де мало води. Що з того, що є хліб. До хліба треба сіль і воду. У нас у Карпатах є і сіль, і вода. Лише мало хліба. Дівчина ота, що виросла файною відданицею, каже:

— Та буду, буду!

Як то сказала, відразу змогли води зачерити. Айбо як усім води начеряла, жабун почав співати:

Теро-теро-теро-рія, Тягни мене звідси, мила!

Покликала людей і з їх поміччю витягнула жабуна із колодязя у відрі. А то таке бридке, пулькате.

Лиш голос файний. І співає далі:

Теро-теро-теро-рія, Веди мене домі, мила! Повела жабуна до своєї хижі. А він там заспівав:

Теро-теро-теро-рія, Дай ми їсти, моя мила! Нагодувала. А жабун співає:

Теро-теро-теро-рія, Стели постіль, моя мила!

Вона в плач. А люди просять:

— Та постели йому, бо як розсердиться, та лишить нас без води. А що ми будемо без води робити, як будемо жити? , Постелила. А жабун співає далі:

Теро-теро-теро-рія, Лягай зі мною, моя мила!

Пішли люди з хижі, лишили відданицю з жабуном. Мусила вона лягати в постіль. А жабун тихенько співає:

Теро-теро-теро-рія, Поцілуй ня, моя мила!

А вона вже до жабуна звикла. І не так уже його мерзи-лася. А світла не було — притулилася і поцілувала його. І так жабунові стало жарко, що кожа жаб'яча на нім тріснула. І коло неї зробився файний голий легінь. То був так зачарований водяником той хлопчик, що упав у колодязь.

А я для чого се розповів? Аби видіти, що любов може. Із жабуна чоловіка зробила.

На другий день вона побігла у магазин, купила для свого чоловіка мужську одягу. А жаб'ячу шкіру спалили. І стали жити та поживати. А за той час у водяника злість пройшла. І знову відпускав людям воду. А вони більше не забували у свята закосичувати дашок над тим колодязем. Біда научила.

Біди — як води. Та не є такої біди, з якої би не було й гаразду.

Тут і казці кінець. І можна перепочити. Комар, кажуть, із дуба падав і то перепочивав.